

Kr., men det er en saa simpel Retfærdighedsgerning, at jeg ikke tror, man af den Grund vil vige tilbage derfor. Der kom forleden en Udtalelse fra det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) — og den blev suppleret fra forskellige Sider — der gik ud paa, at man ikke maatte forlange, at Folk, der ikke benyttede Jærnbannerne, skulde svare Skat til dem, som benytte dem, og det var faktisk det, der skete, hvis man lod Folk køre en hel Del billigere, end det kunde betale sig for Statsbanevæsenet. Dertil vil jeg sige, at i Udvalget — det er for Resten ogsaa berørt i Betænkningen — vare vi ganske enige om, at netop det modsatte vilde være urigtigt: at de, som kørte, skulde betale hele Forrentningen af Summen. Vi fandt netop, at ogsaa de, der ikke direkte benytte BANNERNE, havde saa stor Fordel af dem, at de ogsaa burde give noget dertil. Der er ingen af dem, der ikke benytte BANNERNE, som ikke faar en eller anden Artikel billigere, end hvis vi ingen BANNER havde, og det er derfor naturligt, at Jærnbannerne ikke forrente sig fuldstændig, eller med andre Ord, at Folk, der ikke benytte BANNERNE, ogsaa skulle give deres Skærv dertil. Jærnbannerne ere et saa stort civilisatorisk Gode, at man kan sige, det er til Gavn for alle, at vi have dem.

Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) var jo meget højt oppe. Han er i det hele taget en glad Sjæl, som man siger, der altid er i godt Humør, og det var sikkert ogsaa et Udslag af hans gode Humør, naar han talte om Takstloven, et Æmne, jeg ikke tror, det ærede Medlem specielt har studeret. Men det, der gav ham saa saa stærkt Blod paa Tanden, var disse hemmelige Underhandlinger, der senere have fristet det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen), der ellers plejer at være noget mere nøgtern, til ogsaa at komme ind derpaa. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har allerede tilbagevist disse Udtalelser. Jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til ham. Det, jeg omtalte før, var nemlig ikke hemmelige Underhandlinger i den Forstand, hvori vi tidligere have brugt dette Ord. Det, at Udvalgets Ordfører taler med Ministeren om, hvad man mener, Udvalget kan gaa ind paa, og saa forelægger det for det samlede Udvalg, er noget andet end det, man tidligere forstod ved hemmelige Underhandlinger, nemlig at Folk af et vist Parti i Udvalget holdt Møder og drøftede Sagen og saa kom ind og sagde til de andre: Nu ere vi de fleste, ville I være med, kunne I, ellers kunne I

lade være. Det er imidlertid ganske fejl adresseret, naar man sender dette til mig, for jeg er i det Tilfælde, at jeg egentlig altid har været en Ven af hemmelige Underhandlinger, kun har jeg i dette Tilfælde ikke haft noget med dem at gøre. Jeg var Medlem af det moderate Parti, den Gang man beskyldte det for hemmelige Underhandlinger. Jeg syntes egentlig, det var en fornuftig Indretning, og har selv praktiseret det en Gang, og det endogsaa paa en saadan Maade, at det kom det Parti, som særlig ekscellerede i hemmelige Underhandlinger, paa tværs. Mens jeg stod i det Parti, drev jeg det saa vidt med hemmelige Underhandlinger, at jeg paa egen Haand førte hemmelige Underhandlinger, hvilket havde bl. a. til Følge, at den Hærløvs, der var en af Forligets Frugter, fik en Bestemmelse, som den er bleven rost specielt for, nemlig den gode Egenskab at indskrænke den almindelige Værnepligt, idet den sætter en bestemt Grænse for Fodfolksudskrivningen. Vi vare to, der førte disse hemmelige Underhandlinger, og jeg tør garantere for, at havde vi ikke gjort det, havde vi aldrig faaet den brillante Bestemmelse. Jeg har altid været en Ven af hemmelige Underhandlinger, eller om ikke af hemmelige Underhandlinger, saa dog af Underhandlinger, for det er en ganske praktisk Vej til at faa noget gennemført. Naar det ærede Medlem for Assens siger, at Takstloven var en daarlig Lov, og det skulde vi tilstaa, maa jeg sige, at det kan jeg slet ikke tilstaa. Jeg er tværtimod vis paa, at det er en udmærket Lov, og naar den paa flere Steder er bleven brudt, og det har jeg hævdet, den er, saa er det netop, fordi det var en god Lov. Man har netop brudt den, fordi man fandt de Indrømmelser, der vare gjorte, for store, saa at den efterfølgende Minister mente, det var for stort Greb i Statskassen at opfylde Loven fuldt ud. Hvis det havde været en daarlig Lov i den Forstand, hvori de Herrer ville tage det, var man ikke gaaet uden for den, men netop det, at man i Folketinget kunde være godt tjent med den, var Grunden til, at man fandt det nødvendigt at gaa uden for dens Bestemmelser. — Saa talte det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen) atter om de hemmelige Underhandlinger. Det har jeg allerede besvaret. Det bestod blot i, at Formanden og Ordføreren — med Bemyndigelse af Udvalget selvfølgelig — talte sammen med Ministeren om, hvorledes man skulde komme overens, og derefter forelagde det for Udvalget. Det ærede Medlem for Skjoldelev vilde have